

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

ZÁŘÍ 2014

č. 7

FARNOSTI ZNOJMA V NOVÉ SITUACI.

Bratři dominikáni odcházejí z pastorece ve znojemské farnosti sv. Kříže podle rozhodnutí svých představených, aby jinde naplňovali své poslání apoštolátu a pastorece jinými formami, než jen běžnou farní správou, která se zde svěruje diecézi.

me rádi, když přijmou pozvání k účasti na některých svátečních příležitostech ve Znojmě.

Farnost je zatím od 1.9. 2014 svěřena do správy farnosti u sv. Mikuláše ve Znojmě, zůstává dál samostatnou farností po právní i ekonomické stránce, administrátorem (správcem) je Mons. Jindřich Bartoš, kaplanem pro obě farnosti novokněz Martin Hönig a pomocníkem jáhen na roční praxi před kněžským svěce-

Děkujeme za jejich téměř nepřetržité působení ve Znojmě od dob založení města. Bude-

ním Lubomír Řihák. Budou žít na faře u sv. Mikuláše, kde bude i společná farní kancelář, farní budova na Dolní České bude zatím na rok vypůjčena od řádu pro diecézi, aby se tam dále mohly konat všechny potřebné farní aktivity, po domluvě s řeholními sestrami Dominikánkami bude také možné dál užívat sál a křížovou chodbu kláštera pro farnost. Sestry Dominikánky ve Znojmě zůstanou asi ještě jeden rok.

Všechny obvyklé farní programy jako bohoslužby, vyučování, společenství by měly fungovat v podstatě jako doposud.

Nutná změna bohoslužeb kvůli sníženému počtu kněží se bude muset dotknout pouze ranní mše sv. v 7 h v kapli sester, kde se budou ve všední dny asi střídát kněží z okolí Znojma a v neděli se budou sestry

účastnit mše sv. v 8 h v kostele; dále pak jde o páteční odpolední mše sv. u sv. Jana Křtitele i u sv. Kříže. Tyto dvě dosa-
vadní páteční mše sv. v 17 a v 18 h je
potřeba spojit v jednu.

Pátek odpoledne a večer je podle
zkušenosti nejvhodnější den v týdnu,
kdy se může konat společné vyučování
dětí na faře, mše sv. pro děti, zkoušky
mládežnické scholy, setkání ministrantů,
společenství mládeže...

Je potřeba, aby mše sv. pro děti na-
vazovala na vyučování na faře, které
nemůže být moc pozdě a také je potřeb-
né, aby večer po mši sv. byl dostatečně
dlouhý pro další aktivity.

Vím, že není dobře narušovat zažitý
stereotyp každodenní večerní mše sv. ve
stejnou hodinu v kostele sv. Kříže, přesto
kvůli zmíněným důvodům vidím potřebu
upřednostnit to, co je perspektivním ži-
votem farností, kde je příležitost také se
vzájemně mezi farnostmi posílit, proto
tato jediná změna. Prosím o pochopení
všechny ty v obou farnostech, kterým to
nebude ideálně vyhovovat.

V pátek večer tedy nebude mše sv.
u sv. Jana Křtitele a bude **v 17 h
v kostele sv. Kříže**, kam budou docházet
i z farnosti sv. Mikuláše a po ní budou
následovat obvyklé mládežnické a jiné
aktivity na faře na Mikulášském náměstí
i na Dolní České.

O 1. pátku v měsíci bude vždy větší
příležitost ke sv. zpovědi od 15 h u sv.
Kříže, budou tam vždy 2 zpovědníci, je-
den i přes mši sv., od 15 h bude také vý-
stav Nejsvětější svátosti k adoraci, po
mši sv. pak adorace se zpěvy z Taize. To
bude příležitost ke společnému angažo-
vání zpěvákých souborů, jinak by měly
fungovat samostatně jako doposud.

O 2. pátku v měsíci bude vždy mše
sv. pro děti s rytmickými písněmi.

Na každé páteční odpolední mši sv.
by také měli být přítomni všichni minist-
ranti z obou farností, aby jejich služba
byla častější než jen v neděli, a pak bu-
dou mít setkání s učením a hrami rozdě-
leně nebo společně podle domluvy. Za-
běhlá setkání ministrantů v neděli u sv.
Kříže mohou jistě také pokračovat.

Sobotní večerní mše sv. v 18 h u sv.
Kříže bude vždy s texty začínající neděle
a s nedělní platností.

**Nedělní večerní mše sv. v 18 h
bude bývat v kostele sv. Michala**, zde
bude potřeba najít alespoň 1 dobrovolni-
ci, která by zajistila úklid a minimální
květinovou výzdobu. U sv. Michala se
začne o jeho svátku v pondělí 29. 9. mši
sv. v 8 a v 18 h, pak v neděli 5.10. v 18 h
atd.

Domnívám se, že zatím máme na
to, aby všechny kostely ve městě mohly
být alespoň jednou týdně v provozu.

Před nedělní mši sv. v 9 h u sv. Mi-
kuláše se společně modlí Ranní chvály,
před ostatními bohoslužbami se modlí
společně růženec, v postě některé dny
křížová cesta. Modlitbu růžence by ně-
který den v týdnu nebo v jiném intervalu
mohla zabezpečovat různá fungující i
méně fungující společenství z farností.
Na mši sv. by pak mohla navazovat ně-
která jejich specifická setkání. Na tom
bude třeba se postupně domluvit. Podob-
ně také na společné modlitbě Nešpor ne-
bo Modlitbě před spaním (kompletáře)
v některé dny.

Aktuálně bude potřeba nově hledat
oslovující způsob mariánské úcty a
zbožnosti ve spojitosti s obrazem P. Ma-
rie Znojemské v kostele sv. Kříže.

O nedělní mši sv. bude vždy při ká-
zání vyučování malých dětí v odděleném

prostoru v 9 h u sv. Mikuláše na faře a v 10 h u sv. Kříže v boční kapli.

Protože je potřeba, aby na vývoji i ustálení života farností se podílelo více lidí, bude nutné brzy – během měsíce října – zvolit a ustanovit v obou farnostech laickou farní radu. S její pomocí by se do roka mělo zjistit, jak mají a mohou dále farnosti dobře fungovat a podle toho naložit s potřebnými i méně potřebnými prostorami našich budov.

Převzetí farnosti sv. Kříže novými kněžími bude v neděli 21.9.

Změny bohoslužeb v pátek začnou fungovat od 26.9.

Vyučování náboženství se nabízí na všech základních školách ve městě, třídní učitelé by to měli dětem oznámit a také k nim by se měla dát přihláška podepsaná rodiči. Forma přihlášky může být podle přiloženého vzoru.

ZŠ Jubilejní park

ZŠ Mládeže

ZŠ náměstí Armády

ZŠ náměstí Republiky

ZŠ Pražská

ZŠ Slovenská

ZŠ Václavské náměstí

Speciální škola Horní Česká

Na termínu vyučování se domluvíme podle rozvrhu přihlášených, aby se jim to co nejlépe hodilo.

Vyučování ve školách začne v týdnu od 29.9.2014.

Pokud se to dětem z nějakého důvodu nehodí ve škole, mohou se přihlásit k vyučování na faře.

Vyučování bude v pátek na faře u sv. Mikuláše pro všechny skupiny ve stejnou dobu v 15,30 h s více katechety, v případě potřeby i na faře u sv. Kříže. Při větším počtu dětí je možné rozdělit je zde do více věkových skupin, jak to v jednotlivých školách při malém počtu většinou nejde. Vyučování na faře začne v pátek 26. 9. K tomuto vyučování je třeba vyplnit také přihlášku a odevzdat v některém znojmském kostele.

Kostely ve Znojmě budeme z praktických důvodů nazývat jednotně podle zasvěcení:

Kostel sv. Alžběty (Vídeňská ul.), sv. Jana Křtitele (Masarykovo nám.), sv. Kříže (ul. Dolní Česká), sv. Michala (Jeziutské nám.), sv. Mikuláše (Mikulášské nám.).

Kontakty na farnost:

tel. fara Mikulášské nám.: 515 224 694

Mons. Jindřich Bartoš, farář
603290082, E-mail: jindrichbartos@seznam.cz

Mgr. Martin Hömig, kaplan
731402647, E-mail: martinhomig@seznam.cz

Mgr. Lubomír Řihák, jáhen
732518915, E-mail: cyril10@seznam.cz

PhDr. Willi Türk, jáhen
604421421, E-mail: willitürk@seznam.cz

Bc. Pavel Vlk, stavební investice
604469055, E-mail: vlk.pavel@volny.cz

P. J. Bartoš

Lidské bytosti, ty věčné děti, jsou svěhlavé a tajnůstkářské a od počátku světa se nikdy nechovají tak, jak předvídají moudří mužové. A proto jsou všechny předpovědi o tom, co se nevyhnutelně stane, vždycky mylné

G. K. Chesterton

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Umění odpustit

Znal jsem jednoho dobrého člověka. Byl neobyčejně ochotný. Kdekoli vypomáhal i finančně hleděl pomoci, když viděl potřebu, Ale něco zvláštního se tu Vždycky přihodilo. Ta ochota trvala jenom jistou dobu. Jednoho dne přestal, jako když utne. A lidi, ke kterým byl tak dobrý, už nechtěl ani vidět. Skončil nešťastně v rodině, v mnoha pracích, v přátelstvích. Často se známí ptali, čím to je. Nakonec jeden, jak se zdá, našel pravou příčinu, když prohlásil: „Má všechny dobré vlastnosti, jenom jedna mu chybí: neumí odpustit.“

...

Odpuštění, ke kterému nás tak důrazně vybízí evangelium, musí být jiného druhu. Ale jak je pochopit? Je potřeba vyjít z jiného stanoviska. Když se díváme na chyby druhých, normálně zaujmeme pozici soudce nebo alespoň nestranného pozorovatele. Stojím na chodníku a vidím, jak někdo autem vyjel bláznivě z boční ulice na hlavní třídu. Prudké zaskřípění brzd, nic se naštěstí nestalo. Ale můj úsudek je totožný s ostatními pozorovateli: „Zločinec! Odejměte mu řidičák, než někoho zabije!“ Vidíme chybu druhého, vidíme její vážnost, známe zákony, které chrání lidi. Soudíme-li spravedlivě, musíme čin odsoudit.

Ale představme si docela jinou situaci. Ten, kdo špatně vyjel a uvedl jiné v nebezpečí, jsem já sám. Policie mně chce odejmout řidičský průkaz. Vidím, že jsem na tom zle. Ale přece se jenom pokusím poprosit o porozu-

mění: „Vím, že jsem v nepravu, ale mějte slitování, byl jsem roztržitý. Jeto pro mne poučení, abych byl podruhé opatrný.“ Podaří-li se mně z toho vyjít, jsem šťastný. A kdybych byl podruhé svědkem, že někdo udělal totéž, jsem ochoten se za něho přimluvit. Jinými slovy: dokáže odpustit jenom ten, kdo si je vědom, že potřebuje odpuštění na prvním místě on sám.

...

Na prvním místě si musíme uvědomit, že odpuštění hříchů je něco, co se nás všech přímo týká. Vždyť je vyjádřeno v samém *Otčenáši*: „A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (*Mt 6,12*). Aby to bylo zřejmější, Ježíš to osvětlil podoběnstvím o dvou dlužnících, z nichž jeden nechtěl odpustit malý dluh druhému, ačkoli jemu samému bylo mnoho prominuto (*Mt 18,21-35*). Většina našich hříchů jsou provinění proti lidem: pomluva, krádež, tvrdé jednání apod. Musejí nám tedy na prvním místě odpustit ti, proti kterým jsme se provinili. To, že žádáme odpuštění i u Boha, plyne z toho, že on se s lidmi ztotožnil: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (*Mt 25,40*). Ale dá se říci i opak: každý hřích proti Bohu je současně i hříchem proti lidem. Je totiž proti Boží vůli spasit svět. Tedy církve bez odpouštění by nebyla církve.

V principu jsou pro nás tyto důsledky přijatelné. Ale přesto se nám zdá, že je v neustálém odpouštění cosi

ponižujícího. Ten, kdo prosí o prominutí, se umenšuje, žádá druhého o milost. Těžko na tom faktu něco změním. Ale je to vyváжено faktem druhým. Když odpouštíme my, jsme to my, kdo je vyšší. Někteří lidé nechtějí odpustit, protože si omylem myslí, že by se tím ponížili. Ve skutečnosti tím rostou. Odpouštějí spolu s Bohem. Stojí tedy jakoby po jeho pravici.

Evangelium nás ujišťuje, že se odpuštěním bližnímu sami očistíme. Můžeme to pozorovat i psychologicky. Každá urážka totiž vzbuzuje chuť se pomstít. Myšlenka na pomstu ovšem silně znepokojuje. Je to, jako by otrávil vnitřní organismus. Připleťte se ke každé myšlence, pronásleduje i ve snech. To zlo se neodstraní jinak než odpuštěním, které tu cizí látku, jež nám pronikla do srdce, rozpouští. Je známé, že ten, kdo neodpustil, se nedokáže v klidu modlit. Vždyť hříchy proti lidem jsou současně i proti Bohu.

...

Wiclefisté mysleli, že církev musí být naprosto čistá, aby mohla očistovat. Ona ve skutečnosti roste stálým odpouštěním hříchů, přijímáním chybujících do svého středu. Mylně si to představovali, že se musí každý nejdříve očistit, a pak teprve vstoupit do církve. Ve skutečnosti je tomu jinak. Uvnitř církve stále jedni očisťují druhé, jedni dělají pokání za druhé. V tom je dynamismus jejího života.

To, co se děje v církvi ve velkém, platí v malém pro každou křesťanskou společnost. V každé rodině se objeví nedorozumění, které uráží. Láska jednotlivých členů se překoná odpuštěním. Sotva se najde lepší mír v rodině než ten, který plyne z jistoty, že se mně odpustí, jako i já odpustím jiným.

*T. Špidlík: Liturgické meditace
(Redakčně kráceno)*

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

Alžběta Uherská - Durynská

Obraz sv. Alžběty Uherské se nalézá v kostele sv. Jana Kř. na pravé straně ve výklenku presbytáře.

Alžběta Uherská - Durynská patří k velkým ženským postavám katolické církve. Je patronka, kromě jiného, charitativních sdruže-

ní, sirotků, žebráků, nevinně pronásledovaných, ...

Alžběta přišla na svět v roce 1207 jako dcera uherského krále Ondřeje II. asi v Uhrách (?). Už ve svých čtyřech letech byla zasnoubena se synem durynského lankraběte Ludvíka IV a předá-

na dvoru v Durynsku. Když bylo Alžbětě 14 let, konala se okázalá svatba. Stalo se, co se zdálo nemožné: manželství bylo nadmíru šťastné. Během několika let darovala Alžběta život třem dětem. Nejmladší, narozené r. 1227, už svého otce nepoznalo: Ludvík IV zemřel 11. září 1227 na počátku křížové výpravy za císaře Bedřicha II. v Otrantu v Apulii.

Už během šesti krátkých roků manželství s Ludvíkem patřila Alžbětina celá starost a láska vedle její rodiny nejchudším ve společnosti. Starala se o zaopatření potřebných, sestupovala sama z Wartburgu, sídla rodiny, do chudinské čtvrti a poskytovala pomoc, kde jen mohla. Proti všem útokům, jimž byla Alžběta vystavena ze strany šlechty pro svůj úplně nedvorní životní styl, ji bránil její stejně hluboce věřící jako dobrosrdečný muž Ludvík. Traduje se jeho slovo: „Když mi jen nerozdá Wartburg, jsem spokojen.“ Během pustošivého hladového roku 1225/26 používala mladá lankraběnka peníze ze státní pokladny, aby zmírnila aspoň největší bídu. Ze všech stran se musela proto nechat tupit jako marnotratnice.

Když Ludvík zemřel, byla Alžběta, nyní bez jakékoli ochrany, za svoje „provinění“ těžce potrestána. Teď byli její nepřátelé a závistivci na tahu a vychutnávali své vítězství. Ludvíkův mladší bratr Jindřich Raspe převzal moc v Durynsku a postavil svou švagrovou z počátku před volbu: buď se přizpůsobí dvorním mravům, nebo přijde o všechn svůj vdovský majetek a musí Wartburg opustit. Alžběta neváhala: nechtěla a nemohla se přizpůsobit ražení a marnotratnosti dvora, nemohla tedy za podmínek, které stanovil Jindřich Raspe, dále žít.

Vyhnali ji z hradu Wartburg a ani děti jí nenechali. Vzdala se všeho ve prospěch svých dětí.

S pomocí vyrovnání, které Jindřich Raspe na naléhání několika příbuzných a Alžbětina zpovědníka Konráda z Marburku vyplatil mladé vdově, založila ve svých 20 letech v Marburku v Hesensku nemocnici, v níž ošetřovala nemocné, kteří nebyli přijati do žádné jiné nemocnice. Alžběta pojmenovala nemocnici po svatém Františku, svém velkém vzoru. O rok později, v r. 1228 vstoupila jako terciářka do františkánského řádu a na Velký pátek složila sliby. Světa se definitivně zřekla, chtěla svým životem pomoci kázat chudobu jako nejvyšší ctnost. Jejím jediným přáním bylo nést kříž jako Kristus, kříž utrpení a sebeponížení. V naprostém sebeobětování se Alžběta v příštích třech letech až do své smrti věnovala lásce k bližnímu, stále za dohledu přísného duchovního rádce Konráda z Marburku, který jí svou tvrdostí způsoboval ještě více utrpení, než si už sama naložila.

Alžběta Durynská zemřela 17. listopadu 1231, strávena starostí a soucitem s druhými – nikdy se sebou samou. O dva dny později, 19. listopadu, byla pochována v nemocnici sv. Františka v Marburku.

Alban Stolz, profesor pastorální teologie, napsal o Alžbětě, která už 27. května 1235, čtyři roky po smrti, byla papežem Řehořem IX. svatořečena: „Možno říci, že kromě Matky Boží ještě žádná žena nenašla na zemi větší, více rozšířenou oslavu než svatá Alžběta.“ Na hrobě dobroditelky se v dalších letech uskutečňoval zázrak za zázrakem.

Filip Hesenský, jeden z jejích potomků, dal velkou část ostatků r. 1539 odstranit, aby ukončil uctívání. Avšak

nepodařilo se mu zničit tímto činem Alžbětinu památku. Hlava a dvě kosti Alžbětiných nohou jsou od r. 1588 v klášteře alžbětinek „Na silnici“ ve Vídni. Další části ostatků, které se přičítají Alž-

bětě, uchovává historické muzeum ve Stockholmu v drahocenném relikviáři.

*Z knihy Schaubert – Schindler:
Rok se svatými*

CHARITA

Den sociálních služeb

Srdečně vás zveme na Den sociálních služeb, který se uskuteční dne 3. září 2014 na Horním náměstí ve Znojmě od 10:00 do 17:00 hodin. Prezentovat svou činnost zde budou poskytovatelé sociálních služeb ze znojemského regionu. Oblastní charita Znojmo v rámci tohoto dne představí všechny služby, které poskytuje. Těšit se můžete na bohatý program a vystoupení zpěvačky Kamily Nývltové.

Den Charity

Srdečně vás zveme na akci s názvem Den Charity, která se uskuteční

dne 25. září 2014 od 14:00 do 17:00 hodin na Horním nám. ve Znojmě. Tato akce je zaměřena na prezentaci činnosti Oblastní charity Znojmo. Kromě toho se můžete dozvědět spoustu dalších důležitých informací týkajících se činnosti a rozvoji Oblastní charity Znojmo. Děti se mohou těšit na tvořivou dílnu, malování na obličej a soutěže. Pro dospělé je připraveno měření krevního tlaku a ukázky našich výrobků. Připraveno je i malé občerstvení.

*Veronika Míhlová
Oblastní charita Znojmo*

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Cvičit se v pravém mlčení

Abychom mohli vnímat Boží přítomnost, je nutné naučit se naslouchat „hlasu tichému, jemnému“ (srv. 1 Král 19). Mlčení lze chápat jako „řeč Boží“. Podobně jako naučit se cizímu jazyku vyžaduje úsilí a trpělivost, současně však působí radost, když člověk pozvolna stále více rozumí, tak i naučit se této řeči mlčení, nelze nikdy přiměřeně vyjádřit slovy. Je sice možné

„přeložit“ řeč mlčení, ovšem takovéto mluvení pak má všechny nedostatky překladu.

Při pokusu opsat vnitřní mlčení jako „Boží řeč“ se ukazuje něco, co má rozhodující význam pro křesťanské pojetí zacvičení do mlčení: Je zaměřeno k naslouchání Božímu slovu. To je pro věřícího životně důležitá podmínka. Tomu, kdo se naučil naslouchat Pánu, platí

zaslíbení: „Hle stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zjev 3,20). Kdo se ovšem nenaučil naslouchat Pánu, zabloudí a oddělí se od Boha, zdroje svého života – tato zkušenost je naléhavým způsobem vyjádřena v modlitbě vyhnanců: „Hřešili jsme proti Hospodinu, byli jsme mu nevěrní, neposlouchali jsme hlasu Hospodina, našeho Boha,... Proto na nás dolehly až podnes zlé věci a prokletí... Nenaslouchali jsme hlasu Hospodina, našeho Boha, podle všech slov proroků, které k nám posílal, ale chodili jsme každý za zálibami svého zlého srdce, sloužili jsme jiným bohům“ (Bar 1,17n. 20-22). Po tomto vyzvání, které je ještě dále rozvíjeno, přichází prosba, aby Bůh vyslyšel nářek svého lidu: „Všemohoucí Hospodine, Bože Izraele, duše v úzkostech a

sklíčený duch volají k tobě. Slyš, Hospodine a smiluj se!“ (Bar 3,1n) – Zde se znovu navazuje přerušovaný „dialog naslouchání“; Bůh obrací sluch k bídě svého lidu a jeho nářku; v deuteronomistickém dějepisném díle začíná pozváním: „Slyš, Izraeli. Hospodin, náš Bůh, Hospodin je jediný.“ (Dtn 6,4). Právě toto dějepisné dílo ukazuje s naléhavostí sotva překonatelnou: Naslouchání Bohu není „zbytečný luxus“, který si snad může dovolit několik zbožných; je to spíše předpoklad toho, aby smlouva mezi Bohem a lidem zůstala živá. Navzdory tomuto pochopení je mnohým lidem zatěžko cvičit se ve vnitřním mlčenlivém naslouchání a proto potřebují doprovázení.

*Z knihy K. Schauppa:
Doprovázení na duchovní cestě*

ROK RODINY

Rodina sílí modlitbou

*Homilie papeže Františka na setkání rodin, nám. sv. Petra
(27.10.2013; 30. neděle v mezidobí)*

Čtení této neděle nás vybízí rozjímat některé zásadní charakteristiky křesťanské rodiny.

1. První je *rodina, která se modlí*. Evangelní pasáž zdůrazňuje dva způsoby modlitby: falešný způsob farizeje a autentický způsob modlitby celníka. Farizej ztělesňuje postoj, který není výrazem poděkování Bohu za Jeho dobrodiní a milosrdenství, ale je spíše výrazem sebeuspokojení. Farizej se cítí být spravedlivým, má za to, že je v pořádku, nadýmá se, a soudí druhé z výše svého piedesta-

lu. Naproti tomu celník neplýtvá slovy. Jeho modlitba je skromná, umírněná a proniknutá vědomím vlastní nehodnosti, vlastní ubohosti. Tento muž cítí, že potřebuje Boží odpuštění, Boží milosrdenství. Modlitba celníka je modlitbou chudého, je to modlitba milá Bohu, která, jak praví první čtení, „proniká oblaka“ (Sir 35,20), zatímco farizeova modlitba je obtížena samolibostí.

Ve světle tohoto Slova bych se chtěl zeptat vás, drahé rodiny: modlíte se někdy v rodině? Někdo ano, to vím. Avšak

mnozí mi řeknou: ale jak? Přece stejně jako ten celník, to je jasné: pokorně a před Bohem. Každý na sebe pokorně nechá spočinout Pánův pohled a prosí Jeho dobrotu, aby přišla k nám. A jak v rodině? Zdá se totiž, že modlitba je osobní záležitost a navíc v rodině nikdy není dost příhodného času a klidu... Ano, to je pravda, ale je také otázkou pokory, uznat, že potřebujeme Boha, jako celník. Všechny rodiny potřebují Boha, všechny! Potřebují Jeho pomoc, Jeho sílu, Jeho požehnání, Jeho milosrdenství, Jeho odpuštění. A k tomu je zapotřebí jednoduchosti. K modlitbě v rodině je nezbytná prostota. Společná modlitba „Otče náš“ u stolu je snadná. I modlitba růžence v rodině je velmi krásná a dodá spoustu síly! A také modlitba za sebe navzájem! Manžela za manželku, manželky za manžela, obou za děti, dětí za rodiče, za prarodiče... Modlit se za sebe navzájem. To je modlitba v rodině a modlitba činí rodinu silnou.

2. Druhé čtení nám nabízí další podnět: *rodina opatruje víru*. Apoštol Pavel na sklonku svého života činí zásadní bilanci a říká: „Víru jsem uchoval“ (2 Tim 4,7). Ale jak ji uchoval? Nikoli v trezoru! Nezakopal ji do země, jako onen poněkud líný služebník. Svatý Pavel přirovnává svůj život k boji a běhu. Uchoval víru, protože se neomezil na to, že ji bránil, nýbrž hlásal ji, šířil a nesl ji daleko. Rozhodně se postavil proti těm, kteří chtěli zakonzervovat, „nabalzamovat“ Kristovo poselství v hranicích Palestiny. Proto přijal odvážná rozhodnutí, šel na nepřátelská území, nechal se provokovat vzdálenými, odlišnými kulturami a hovořil směle a beze strachu. Svatý Pavel uchoval víru, protože ji daroval tak, jak ji přijal, vydal se na periferie a neopevnil se v obranných pozicích.

Také zde se můžeme ptát: jakým způsobem opatrujeme v rodině svoji víru? Držíme si ji pro sebe, ve své rodině jako privátní dobro, jako bankovní konto, anebo se o ni dovedeme dělit svědectvím, přívětivostí a otevřeností vůči druhým? Křesťanské rodiny jsou misionářské rodiny v každodenním životě, konají všední věci a přidávají do všeho sůl a kvas víry! Uchovat víru v rodině a do všeho denně dávat sůl a kvas víry.

3. A Boží Slovo nám podá poslední aspekt: *rodina žije radostí*. V responsoriálním Žalmu se nachází tento výraz: „ať to slyší pokorní a radují se“ (Žl 33/34,3). Celý tento Žalm je chvalozpěvem na Pána, který je zdrojem radosti a pokoje. Co je důvodem této radosti? Že Pán je blízko zkroušeným a vysvobozuje od zlého. Také svatý Pavel píše: „Radujte se stále v Pánu... Pán je blízko“ (Flp 4,4-5). Rád bych dnes položil otázku. Nosí každý radost ve svém srdci, ve svém domově? A každý ať si odpoví sám. Jak je na tom radost ve tvé rodině? A odpovězte si.

Drahé rodiny, vy dobře víte, že pravá radost, která se zakouší v rodině, není povrchní, neplyne z věcí, z příznivých okolností... Pravá radost plyne z hluboké harmonie mezi lidmi, kterou všichni pociťují v srdci a která nám umožňuje vnímat krásu být spolu a vzájemně se na cestě životem podporovat. Základem tohoto pocitu hluboké radosti je však přítomnost Boha v rodině, přítomnost Boha v rodině, Jeho přívětivá, milosrdná a uctívá láska vůči všem. A zvláště trpělivá láska, trpělivost je Boží ctnost a učí nás, abychom vůči sobě v rodině chovali trpělivou lásku. Jenom Bůh umí vytvářet harmonii z odlišností. Pokud chybí Boží láska, také rodina ztrácí harmonii, převládá individualismus a pohasíná radost. Avšak rodina, která žije radostí víry,

spontánně víru předává, je solí země, světlem světa a kvasem celé společnosti.

Drahé rodiny, žijte vždy s vírou a jednoduchostí jako svatá Rodina Naza-

retská. Radost a pokoj Páně at' jsou vždy s vámi!

Překlad Milan Glaser

INFORMACE – bude vás zajímat

Pečujete o své blízké?

CYKLUS PEČUJ DOMA od 5. září 2014 ve Znojmě

Diakonie ČCE pořádá ve spolupráci s Centrem sociálních služeb Znojmo cyklus kurzů Pečuj doma. Je určený **laickým pečujícím**, kteří se starají o seniory. Sestává ze dvou seminářů, podřípného setkání s psychologkou a dvou kurzů s praktickým nácvikem ošetřovatelských technik. Cyklus je pro účastníky **zdarma**. Obdrží také soubor příruček k péčování a DVD s instruktážními videi.

Koná se v nové budově Domova pro seniory, **U Lesíka 11, Znojmo** ve dnech 5. 9., 12. 9., 19. 9., 27. 9. a 4. 10. 2014. Přihlášky a více informací na tel. 734 171 231 a 739 244 875, e-mailu pecujdoma@diakonie.cz a stránkách www.pecujdoma.cz.

Odkaz na akci <http://www.pecujdoma.cz/akce/kurzy-pecuj-doma-ve-znojme>

Kongregácia sestier Najsvätejšieho Spasiteľa

Zakladateľka Matka Alfonza Mária Alžbeta Eppingerová (1814 – 1867)

Niederbronn - kúpeľné mestečko, v ktorom sa narodila Alžbeta Eppingerová – zakladateľka kongregácie, sa nachádza v Alsasku. Táto pohraničná oblasť leží medzi Nemeckom a Francúzskom a neraz sa stala jablkom sváru medzi týmito dvoma susednými štátmi. Až po druhej svetovej vojne sa obyvatelia Alsaska definitívne rozhodli, že chcú patriť Francúzsku.

Alžbeta Eppingerová sa narodila 9. 9. 1814 v dobrej katolíckej rodine. Vyrastala v jednoduchých podmienkach a už ako die-

ťa bola častejšie chorá. Od raného detstva bola dotknutá utrpením Ježiša a jeho smrťou na kríži, ktorú podstúpil pre hriech ľudí, aby ich zachránil - spasil. Pochopila, že Boh ju osobne miluje a chce jej pravé šťastie. Chcela Boha stále viac spoznávať a pomôcť aj iným

ľuďom, aby našli k nemu cestu. Ako 27-ročná vážne ochorela a toto obdobie dalo nový smer jej životnej ceste.

Alsasko, ale aj iné oblasti, trpelo veľkou biedou. Robotníci boli vykorisťovaní a aj deti začínali veľmi skoro pracovať. Počet lekárov, podobne ako počet nemocníc, nepostačoval. Situácia v poľnohospodárstve tiež nebola lepšia. Rok 1848 bol rokom veľkej neúrody. Pretože Alžbeta sama zakúsila, čo je to choroba, dobre chápala trpiacich, ktorí často žili opustení, v ťažkých podmienkach. Cítila volanie pomôcť im uľahčiť túto biedu.

Ako odpoveď na núdzu svojej doby založila spolu s miestnym farárom Jánom Dávidom Reichardom 28.8.1849 novú rehoľnú spoločnosť – Kongregáciu sestier Najsvätejšieho Spasiteľa. Dňa 10.9.1849 prijala rehoľné rúcho, nové meno - matka Alfonza Mária, a stala sa prvou generálnou predstavenou novozaloženej rehoľnej spoločnosti. Nová kongregácia sa starala najmä o chudobných chorých v ich domoch a sestry sa ujímali aj opustených detí. Kongregácia dostala schválenie z Ríma dňa 11.apríla 1866.

Matka Alfonza Mária zomrela 31.7.1867 v Niederbronne (jej pozostatky sú uložené v sarkofágu v generálnom dome kongregácie v Oberbronne – Francúzsko). Jej odkaz však žije aj naďalej v jej sestrách

po celom svete . V súčasnosti prebieha v Ríme proces jej blahorečenia.

Hlavní patróni kongregácie:

sv. Jozef

Pod vplyvom pôsobenia Božieho Ducha sa zakladateľka matka Alfonza Mária snažila viesť kongregáciu k poslušnosti a podriadenosti požiadavkám Cirkvi. Preto ho určila za hlavného patróna – muža poslušnosti a chudoby. Doteraz sa k sv. Jozefovi sestry s dôverou utiekajú.

sv. Terézia z Avily

Hlboký vzťah k modlitbe a samote poodkrývajú vplyv veľkej španielskej mystičky na duchovný vývoj Alžbety Eppingerovej už od jej detstva.

Sv. Alfonz z Liguori

Bol veľkým priateľom chudobných. Učil zakladateľku pomáhať práve týmto chudobným chorým. To je dôvod, prečo je sv. Alfonz patrónom kongregácie.

Matka Alfonza Mária dostala osobitný dar Božej milosti – rozjímať o tajomstve vykúpenia, žiť z neho a pomôcť aj iným nájsť cestu k tomuto tajomstvu.

Sr. Petra

NEKROLÓG sr. M. Antonie – Terézia Nagyová

dátum a miesto narodenia
dátum a miesto smrti
dátum a miesto vstupu
dátum a miesto zloženia prvých sľubov
dátum a miesto zloženia doživotných sľubov

25.05. 1931 Krásna nad Hornádom
14. 07. 2014 Smolenice
17.07. 1946 Znojmo
28. 08. 1948 Znojmo
26. 07. 1954 Znojmo

Sr. Antonie Nagyová vstúpila do kongregácie 17.07.1946 v Znojme do vtedajšej Česko-moravskej provincie. Po krátkom čase bola ako postulanka prijatá do tamojšej ošetrovateľskej školy, ktorá patrila na-

ším sestram a zároveň ju viedli. V Znojme prežila aj noviciát a po prvých sľuboch, ktoré zložila 28. 08. 1948, pokračovala v štúdiu.

Po ukončení školy pracovala sestra Antonie ako zdravotná sestra v znojemskej nemocnici na chirurgii a na operačnom sále. V Znojme 26.07.1954 zložila aj svoje večné sľuby.

Keď v roku 1959 museli rehoľné sestry nemocnicu opustiť, bola preložená do doliečovacieho ústavu v Letovicích, kde pracovala až do roku 1964. V tom istom roku sestry tento ústav opustili a odišli do Ústavu sociálnej starostlivosti v Borotíne. Spolu s nimi aj sestra Antonie. Tu sa obetavo a trezlivovo starala o postihnutých chlapcov. Bola to namáhavá práca, ktorá si vyžadovala veľkú lásku. V tomto ústave sr. Antonie strávila 27 rokov, naplnených nielen prácou, ale predovšetkým modlitbou a obetavou službou.

Ako 60-ročná odišla do dôchodku do Znojma, kde bol sestrám po období totality v rámci reštitúcie vrátený dom na Vídeňské ulici. V komunite sa sestra Antonie starala o chod domu, nákupy, sakristiu a kaplnku, upratovanie. Istý čas bola predstavenou komunity a provinciálnou poradkyňou. Sestry si na nej vážili je rozvahu, starostlivosť, zmysel pre humor.

Asi od r. 2006 trpela na Bercove vredy na predkolení na oboch nohách. V roku 2007 sa sestra Antonie presťahovala spolu so sestrami Josefou a Annou do Bratislavy a v roku 2009 – kvôli plánovanej rekonštrukcii budov v Bratislave – sa sťahovala do komunity v Banskej Bystrici. Tu sa jej postupne zdravotný stav zhoršoval, čo si vyžadovalo zväčšenú starostlivosť. V máji 2013 sestra Antonie spadla a zlomila si nohu. Bola operovaná v nemocnici v Banskej Bystrici a následne presťahovaná do komunity Charitného domova v Smoleniciach, aby jej mohla byť poskytovaná potrebná opatera.

V prvej polovici júla tohto roku sa jej zdravotný stav začal náhle zhoršovať, až zostala pripútaná na lôžko. Na následky akútnej bronchitídy, sprevádzaná modlitbou sestier a zaopatrená sviatosťami zomrela ráno 14. júla 2014.

Dobrý a milosrdný Boh nech jej odmení každú námahu, nech je jej sám večnou odmenou a spásou! Najmilosrdnejší Ježišu, daj jej večné odpočinutie!

Sr. Petra

MISIE BAVORSKÝCH KLÁŠTERŮ A PATROCINIUM SV. HIPPOLYTA ŘÍMSKÉHO VE ZNOJMĚ-HRADIŠTI

Kdy se objevily na Moravě první kostelíky, odkud přišli první misionáři? Vypovídací schopnost dochovaných písemných pramenů je omezená, též archeologický výzkum může přinést jen dílčí poznání. K doplnění poznání přispívá jako vědní disciplína výzkum patrocinií a to časovým a teritoriálním rozlišením působení misií, vymezením sfér vlivu církevních a politických center.

Moravané se setkali s křesťanskými misii nejpozději s počátkem fransko-avarských válek a kolem r. 800 vznikaly

kostelíky, jejichž tituly neznáme a spolehlivě neurčíme. Písemný údaj zaznamenaný děkanem pasovské biskupské kapituly někdy po r. 1253 o „křtu všech Moravanů“ biskupem Reginharem r. 831 je pokládán spíše již jako pokus o organizování duchovní správy po r. 829, kdy došlo k definitivnímu rozdělení území mezi pasovským biskupstvím a salcburským arcibiskupstvím, jako akt symbolizující a dovršující centralizaci moci do rukou knížete z rodu Mojmirů. Pasovský biskup na Moravě r. 831 našel křesťany i první kostely.

Pro misie u Slovanů a Avarů byly připraveny především bavorské kláštery v Tegernsee a v Salcburku. 2. Nikajský koncil r. 787 jako podmínku konsekrace kostela stanovil uložení ostatků patrona do oltáře. Klášter v Tegernsee vlastnil ostatky sv. Hippolyta Římského a podle patrocina tohoto světce lze sledovat misijní působení v Avarii, na Staré Moravě a později v Nitře. Relikvie sv. Hippolyta Ř., patřící v té době k nejprominentnějším, přenesl z Říma kolem r. 756 opat Fulrad do kláštera v Soissons, poté do kláštera St. Denis, na vlastní majetek v Elsasku (St. Hippolyte) a část jich daroval bratřím Adalbertovi a Autkarovi, zakladatelům kláštera Tegernsee, který po vypuzení vévody Tassila III. se již jako královský a nejbohatší v celé říši měl podílet na misích za tažení Karla Velikého proti Avarům a měl značný vliv v nově dobytých územích.

Válečná výprava byla zajištěna z hlediska vojenské strategie i spolupůsobením misie, což naznačuje výskyt patrocina sv. Hippolyta Ř. v Podunají. Před koncem 8. stol. (asi už r. 791) se objevuje toto zasvěcení pravděpodobně zásluhou opatství z Tegernsee v nynějším hornorakouském Eferdingu, ležícím západně od nástupního prostoru u Lorchu. Eferding byl důležitým komunikačním bodem a vhodným místem pro shromaždiště vojska. Po r. 791, nejspíše mezi r. 800-828, byla v místě nazvaném po řece Traisma též z kláštera v Tegernsee založena benediktinská komunita s kostelem. V roce 976 bylo toto místo podle přenesených ostatků nazýváno „Traisma ad monasterium Sancti Yppoliti“, dnešní St. Pölten. V této souvislosti se počátek fransko-avarských nabízí jako nejvhodnější období pro translaci relikvie i na znojemské hradiško.

Písemné prameny chybí, zbývá úvaha. Pokud kostel sv. Hippolyta Ř. byl postaven před r. 829 resp. 831, nemohl být vysvěcen pasovským biskupem, ten relikvie neovlastnil. Klášter Tegernsee se stal komendou až za biskupa Hartwiga po r. 840 a ani poté

není záznam, že byly do Pasova doneseny. Také St. Pölten-Traisma se stal majetkem Pasova až později v 9. nebo začátkem 10. století. Původní kostel ve Znojmě-Hradišti *(ve své první stavební fázi předpokládaný, nebo dosud hledaný)*, písemně zmiňovaný od poč. 13. stol. jako „*Ecclesiam in monte S. Ypolity*“, byl možná založen obdobným způsobem jako benediktinská komunita v St. Pöltenu z mateřského kláštera Tegernsee. Na vysvěcení se mohlo podílet salcburské arcibiskupství, neboť relikvie byly z Tegernsee též přeneseny do salcburského kláštera sv. Petra, v jehož „knize modlitebního bratrstva“ jsou zapsáni prominentní účastníci translace: opat kláštera St. Denis Fulrad, Adalbert a Autkar z kláštera Tegernsee. I salcburský klášter od dob působení opata a později biskupa Virgila měl významný podíl na christianizaci Avarů a Slovanů, salcburský arcibiskup Arno osobně doprovázel franské vojsko při válečné výpravě. Tím by se vysvětlil často diskutovaný údaj z legendy sepsané po r. 885 „*Život sv. Metoděje*“, podle něhož Svatoplukovo poselství z r. 873, po „vyhnání německých popů, kteří kuli pikle“, žádalo papeže o vyslání Metoděje na Moravu a odvolávalo se

Papež Štěpán II. předává opatu Fulradovi ostatky sv. Hippolyta Římského

na přijetí křtu Moravanů od svatého Petra: „*Jako už dříve naši otcové přijali křest od svatého Petra, tak i nám dej Metoděje za arcibiskupa a učitele.*“ Moravany jistě ne-

pokřtila misie vyslaná přímo z Říma, ale nejasnou formulací mohla být zastřena misie ze salcburského kláštera „opatství sv. Petra“ a tamního arcibiskupství. ***Nežádali Moravané touto větou, i když asi záměrně ne příliš srozumitelně, pro sebe takové arcibiskupství, jaké měli jejich otcové dříve v Salcburku a nepřipomínali přijetí křtu odtud a nikoliv z Pasova?*** Stalo se tak v bouřlivých dobách otřesů, zrad a úskoků, kdy se Moravané spontánním povstáním rozhodli definitivně pro obnovu státu. V tomto kontextu je třeba hodnotit spolehlivost a dvojsmyslnost písemných dokumentů. Výše citovaná věta Moravanů z legendy „Život sv. Metoděje“ o přijetí křtu od sv. Petra zasláná papeži získala právě osobností papeže jako adresáta jiný smysl a vzbudila rozpaky u historiků.

Relikvie sv. Hippolyta Řím. v elsaském St. Hippolyte

Lze předpokládat, že stejně jako v St. Pöltenu-Traismě, tak i na znojenském hradisku působila benediktinská komunita, jejíž probošt zastupoval opata mateřského kláštera, ať z Tegernsee, nebo ze Salcburku. Předpokládané benediktinské proboštví zde zřejmě zaniklo po ukončení misie, možná s příchodem pasovského duchovního. Rozdíl mezi misí v St. Pöltenu a Znojmem by spočíval v tom, že zatímco místo na řece Traisen leželo v oblasti politicky a sociálně nestrukturovaného obyvatelstva někdejšího avarského kaganátu zaniklého asi r. 803 a zmítaného následnými povstáními, ve staroslovanském Znojmě našli misionáři již suverénního velmože, ovládajícího významné strategické hradisko. Misie mohla být z výše uvedeného důvodu časnější než v St. Pöltenu-Traismě a mít politický záměr.

Darování relikvie bylo vnímáno jako přenesení blaha a ochrany světce z jednoho raně feudálního státu na druhý a spojováno s uzavíráním smluv různých obsahů, v tomto případě snad dohody o průchodu vojenských oddílů oblastí kontrolované hradiskem směrem k avarským opevněním u řeky Kamp (Chúby) ústící do Dunaje. Mohlo se jednat o spojenectví s velmožem reprezentujícím jen část moravské nobility v době, kdy moc nebyla zcela centralizovaná. Analogii k darování relikvie nacházíme např. v přenesení ostatků sv. Víta, získaných pro klášter St. Denis též opatem Fulradem, r. 836 darovaných Saskému vévodství do kláštera Corvey, odkud král Jindřich I. věnoval rámě světce pražskému knížeti Václavovi.

Patrocinia v Eferdingu ze západu, ve Znojmě ze severu a v St. Pöltenu z jihu jakoby ohraničovala hlavní směr tažení vojska podél Dunaje a naznačovala v přibližných obrysech území mezi Enží a Vídeňským lesem, jehož odstoupení před zahájením výpravy Karel Veliký při jednáních s Avary pravděpodobně požadoval. Vhodné je i připomenout, že při tažení r. 791 zahynula na epidemii většina koní a sv. Hippolyt Ř., patron koní a jejich majitelů mohl být vzýván k jejich ochraně. Možná, že relikvie tohoto světce doprovázela na výpravách Karla Velikého ve válce, kterou označil králův životopisec jako „největší ze všech, které kdy vedl“.

Tak jako svatoklimentské tituly jsou považovány za stopy byzantské misie z druhé pol. 9. stol., patrocinie sv. Hippolyta Římského lze sledovat působení misí bavorských klášterů a salcburského arcibiskupství v nově získaných a k nim přilehlých územích východně od říše z přelomu 8. a 9. století. Zsvěcení ve Znojmě-Hradišti může doložit jejich aktivitu i na území Staré Moravy a svědčit o prvních dotecích křesťanské víry u moravských Slovanů.

*Slovák Libor
(zkráceno a upraveno pro zpravodaj
farností)*

Naše nejstarší Škola

Zamyšlení nad dnešními Učiteli a žáky

Líbí se mně staré secesní budovy škol. Naši předkové měli školu i učitele ve vážnosti. Ve valné většině neměli vzdělání rovné učitelům. Můj tatínek chodil sedm let do vesnické dvoutřídky. Jak by neměl učitele v úctě? Natož – aby mu radil! Z rodičů mých 38 spolužáků neměl nikdo maturitu. Dnes mají maturitu téměř všichni rodiče a polovina z nich je ozdobena vysokoškolskými tituly – a těší se společenskému postavení. Jejich děti jsou však už taky jiné, „postmoderní“, s mnoha otázkami, s vysokým sebevě-

domím, s nároky, s nespokojeností. Proto má škola problémy a je v palbě veřejnosti.

A tu se kdesi nabídli obětaví rodiče, že se sejdou s učiteli, aby se navzájem lépe poznali a vzali na sebe kus jejich starostí. Dohodli se, kdy a kde se s učiteli sejdou. Velice zdvořile je pozvali – a nastojte! Nepřišel ani jeden učitel! Poslali jen školníka... Není to absurdní?!

Čo je to „absurdné“? ptá se na závěr filmu „Černí baroni“ major Terazky. Jemu to ovšem musí být odpuštěno...

J. Rybář (www.jesuit.cz)

Na Velehradě se setkají nemocniční kaplani

Ve dnech **29. září - 2. října 2014** se na Velehradě uskuteční další - již desáté - formálně vzdělávací setkání pastoračních pracovníků ve zdravotnických a sociálních službách. Akce, kterou pořádá Katolická asociace nemocničních kaplanů v ČR, nabídne účastníkům duchovní obnovu a odborný program naplněný přednáškami i diskuzemi.

Setkání je primárně určeno nemocničním kaplanům a zájemcům o tuto službu, zváni jsou však rovněž dobrovolníci v pastorační péči. Program nabídne nejprve jednodenní duchovní obnovu a poté dvoudenní

odborný program, věnovaný vybraným tématům z pastorační a spirituality nemocných a religionistiky. Ten bude obsahovat přednášky, zprávy o poskytování pastorační péče v zahraničí, diskuze apod.

Setkání, které zaštitila Rada pro zdravotnictví ČBK a Arcibiskupství olomoucké, pořádá Katolická asociace nemocničních kaplanů ve spolupráci s Cyrilometodějskou teologickou fakultou UP v Olomouci a za účasti zahraničních hostů (Rakousko, Vídeň; Slovensko, Martin).

Přihlásit se je možné **do 15. 9. 2014** na adresu: sekretariat.kank@seznam.cz

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v **7 h u Mnišek dominikánek je mše svatá** s možností účasti věřících.
- Každou neděli při mši sv. v **9 h u sv. Mikuláše** je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

- Každé pondělí od **15.45 h** na faře u sv. Kříže se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.
- Každé pondělí před večerní mší sv. u sv. Kříže je **modlitba růžence za mír**.
- Každé pondělí v **19 h** na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.

- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.
- Každé druhé úterý v měsíci od 16. h do 17. h v kostele sv. Kříže **adorace za ochranu nenarozeného života**,
- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.
- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.
- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže je do 19 h **adorace**.
- Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv..
- Každý druhý pátek (jednou za 14 dní) v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.
- Každou sobotu v 9 h v **pensionu na Vančurově ul.** ve společenské místnosti mše sv.
- Každou sobotu v 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 736 523 600.
- 6. 9. První sobota – **měsíční pout'** v Hl. Mašůvkách v 18 h, P. Václav Kříž z Šebkovic; autobus ze Znojma v 17 h.
- 7. 9. u sv. Kříže **poutní slavnost Narození Panny Marie**.
- 12. 9. **Znojemské vinobraní** - u sv. Mikuláše: v 17 h mše sv., ve 23 h večerní modlitba.
- 13.9. **Znojemské vinobraní** – u sv. Mikuláše: ve 12 h mše sv. na poděkování za úrodu; Dr. Karel Simandl, uctění sošky P. Marie Chlebové; v 17 h sváteční koncert; ve 23 h večerní modlitba.
- 14. 9. **sbírka** na církevní školství.
- 14. 9. v 15 h v Popické kapli **měsíční modlitba** za víru v příhraničí; pěší nepůjdu.
- 19.9. v 15 h mše sv. u sv. Jana Kř., následuje **pochod pro život**. Pořádá KDU ČSL.
- 19.9. v 19 h u sv. Alžběty **kulturní program** Institutu pro křesťanskou kulturu o rodině.
- 20.9. v 10 h v Břežanech v klášterní kapli **věčné řeholní sliby** sestry M. Damiány Jurákové.
- 26.9. v 19 h v sále Městské Besedy **přednáška o islámu**. Pořádá KDU ČSL.
- 28.9. v 10 h u sv. Václava v Louce **poutní mše sv.**; celebruje o. Marek Orko Vácha; po mši sv. přátelské posezení na faře; u sv. Kříže mše sv. jako v neděli.

29.9. v 8 a v 18 h mše sv. v **kostele sv. Michala** (jinde mše sv. ten den nebudou).

PŘIPRAVUJE SE

- 4. 9. v 9 h u sv. Kříže **mše sv.** při kněžské rekolekci
- 4. 9. ve 20 h u sv. Mikuláše hodi nová **adorace** před 1. pátkem.
- 5. 9. **První pátek** – adorace a sv. zpověď u sv. Jana Kř. od 15 h; mše sv. v 17 h.